

Una vella maleta, per Teresa Tuset Sanahuja

El sol acaronava la cara de la Remei i ella se sentia feliç i alliberada caminant Rambla avall.

En arribar al carrer Santa Anna, va deixar la maleta de cartró a terra, es va palpar la panxa prominent i va prémer el timbre de la porteria, espai que des d'aquell dia compartiria amb la seva amiga Empar.

Mentre s'esperava se li va fer present el periple que l'havia dut fins aquí.

Només tenia quinze anys quan els seus pares van decidir que aniria a servir en una casa molt important de Barcelona. La noia no hi va posar cap impediment, pensava que potser seria la seva gran oportunitat. Així doncs, sense cap enyorament, va omplir amb una esgarrapada la seva petita maleta de cartró i després d'un llarg viatge en tren es va presentar a aquella casa del Passeig de Gràcia.

La família Anguera la va rebre amb una fredor educada. Eren un matrimoni de mitjana edat i l'Andreu, el fill solter, noi consentit i eixelebrat.

La Remei es va adaptar a les exigències dels amos. Tot marxava prou bé, fins que aquell jove impertinent i vagarós, va començar a arraconar-la per tot arreu amb intencions no massa clares. Ella se'l treia de sobre com podia, però la insistència del noi la va fer decidir. Va optar per denunciar-ho a la mestressa i quina seria la seva sorpresa quan passats uns dies, inexplicablement l'assumepte es va girar en contra seu.

Curiosament, dins la vella maleta de cartró, oblidada sota el llit, hi van aparèixer uns objectes de plata que d'un temps ençà s'havien trobat a faltar. Malauradament la Remei, va anar a raure a la presó i va haver de passar-hi una temporada per pagar una culpa injustament sobrevinguda.

Els primers mesos a la cel·la van ser tristos i amargs. Sort en va tenir de l'Empar, la seva companya, que la va animar i consolar. Les dues noies van convenir que prepararien la sortida d'aquell cau i es van oferir a fer serveis a la comunitat.

El primer treball va ser a l'Hospital Clínic, fent feines en horari nocturn. Estaven a les ordres de la Pura, dona aspre i amargada, que les tenia molt vigilades. La Remei anava per les habitacions i s'encarregava de netejar-les amb cura i rapidesa. Seguia aquesta rutina de manera mecànica, fins que a l'habitació 36 hi va entrar en Carles, home amable i solitari, que restaria un temps curt a l'hospital, per refer-se d'un accident laboral.

Les amigues parlaven de les incidències a la feina, comptant els dies que els restaven per sortir d'aquell antre. La Remei comentava que aquell home li provocava tendresa i sempre que podia li donava conversa i l'animava a refer-se.

En Carles i la Remei, poc a poc s'acostaven més, tant de pensaments com de fets. La Pura es va ensumar que allò havia arribat massa lluny i de manera sobtada es va acabar per a tots. Per a tots menys per a l'Esperança, fruit d'aquellencontre fortuït de dos éssers solitaris i desvalguts, que naixeria en aquella porteria, on ara mateix i després d'agafar la seva vella maleta, s'obriria la porta cap un món més a la seva mida.